သို့......

ကိုကိုကြီး

Fiona

အနက်ရောင်ဂျစ်ကားကလေး၏ နောက်ကြည့်မှန်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသောဘုရားပုံတော်လေးမှာ လေအလျင်ကြောင့် ဟိုသည်ရိုက်ခတ်နေသည်။ မန္တလေးအထွက်မှ ဝယ်တင်လာခဲ့သော ဆောင်းစံပယ်ကုံးလေးတွေလည်း လေယူရာသိမ်း ယိမ်းနွဲ့နေကြတာ နတ်မိမယ်ကလေးတွေ ကခုန်နေကြသည့်အတိုင်း။

လေးထောင့်စက်စက် အရှေ့ကားမှန်မှမြင်နေရသော ဝန်းကျင်မျှော်ခင်းကတော့ တစ်စတစ်စနှင့် မှုန်မှိုင်းလာချေပြီ။ ညာဘက်ကြောက တောင်နှာမောင်းတစ်လျှောက်လည်း မြူခိုးတွေရစ်သိုင်းနေလိုက်တာ တောင်ကုန်းထိပ်တွေ ကွယ်ပျောက်လောက်အောင်ထိ။

ဩော်... နှင်းဝေဖြာသည့် ဒီဇင်ဘာလရာသီပေကိုး။ နေပျောက်သည်နှင့် အအေးကဲလာသော ဒဏ်ကိုလည်း ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် ကားမောင်းရင်းပင် အလူးအလဲ ခံနေရရှာ၏။ နို့နှစ်ရောင် သက္ကလတ်ထည်ကလေးနှင့် အပေါ်ထပ်တိုက်ပုံအနက်တို့ကပင် သည်အအေးဒဏ်ကို အံမတုနိုင်တော့ပါပဲ။

နေမွန်းတည့်များထွက်လျှင် ညနေတော့ တောင်ကြီးက မင်္ဂလာပွဲကို အမှီရောက်နိုင်မဟုဲဆိုသည့်အတွေးနှင့် ကိုကိုကြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်ချလာခဲ့လိုက်တာ နေတောင်ကွယ်ချေ တော့မည်၊ ခုမူကား တောင်ကြီးမြို့တွင်းသို့ မဝင်နိုင်သေး။ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်လေတော့ အေးစိမ့်စိမ့်ရာသီတွင် နေအလင်းလည်း မှိန်နေချေပြီ။ အင်း ... သမီးမင်္ဂလာပွဲကို အရောက်လာဖို့ဖိတ်ထားသည့် ဦးစိုင်းမောင်ကြီးကတော့ သူ့ကို မျှော်နေလောက်ရဲ့။ မနက်ပွဲမမှီလည်း ညပွဲတော့မှီမှဖြစ်ရော့မည်။

ကိုကိုကြီး ဂျစ်ကားကလေးကို တလှူပ်လှူပ်မောင်းရင်း အပြေး နှင်ရတော့ချေ၏။

"ဟေး နောက်ကျလှပါကလား မောင်ကိုကြီးရ၊ ဦးမောင်ဖြင့် လမ်းခရီးမှသာရဲ့လားလို့ မျှော်လိုက် ရတာကွယ်""

ခြံဝင်းကြီးထဲ မီးရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့်ဝင်လာသော သူ့ဂျစ်ကားကလေး ရပ်တာနှင့် ဦးမောင်က သူ့အားအပြေးလာကြိုရှာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ဖြင့် အမှောင်အတိ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီမို့ နောက်ကျတယ်ပြောလည်း ခံရတော့မှာပင်။

""ဟုတ်ပါ့ ဦးမောင်ရာ ... နေဝင်တာနဲ့ တောင်ကြီးအရောက်လို့ မှန်းထွက်လာခဲ့ပေမဲ့ လမ်းခရီးက ဟန်မကျလိုက်တာ။ ကျောက်သားလမ်းတွေ ကြမ်းလိုက်ပုံများ ခရောင်းတောကိုဖြတ်ခဲ့ရသလား အောက်မေ့ရတယ်ဗျို့""

"ဟား စာရေးဆရာလို့မပြောရဘူး၊ ငါ့တူကြီးနှယ် အပြောကတော့ကြီးပြီ။ မှန်းစမ်း၊ ခရီးဆောင်အိတ် ဘယ်နှအိတ်များပါသလဲ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်တော့ ကြာကြာနေသွားရမယ်""

ပြောလည်းပြော ကားအနောက်ခန်းက အိတ်ကိုလည်း ဆွဲချနေသော ဦးမောင်အား ကိုကိုကြီးတားရလေတော့သည်။

"ကျွန်တော်ပဲသယ်ပါ့မယ် ဦးမောင်ရာ။ စာလေးလည်း အေးအေးဆေးဆေးရေးဦးမှာဆိုတော့ တယ်လီဖုန်းထဲ ပြောခဲ့သလို ပျော်သလောက်နေမှာပေါ့ဗျာ""

"အေးပါ့၊ ဒီလူချင်း ပြောစရာလား။ ကဲ .. ကဲ လာ၊ ညည့်ခံပွဲကတော့ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စားကြတာဆိုတော့ စောစောကတည်းက စနှင့်နေပြီ""

ဟုတ်ပါရဲ့ ... ပါလာသည့်အိတ်ကိုဆွဲကာ ခြံကျယ်ကြီးထဲကို ကွေ့ပတ်ဝင်ခဲ့မှ သီချင်းဆိုသံတွေနှင့် ဝိုင်းစုပျော်ပါးနေကြသည့် လူအများကိုတွေ့ရသည်။ မနိမ့်မမြင့်သော စတိတ်စင်လေးတွင် အသံချဲ့စက်နှင့် သီချင်းဆိုနေသံ၊ ရှေ့နားတစ်နေရာတွင် အချမ်းပြေစေရန် ဖိုထားသည့်မီးပုံကြီးနှင့် အဲသည်နောက်က သောက်စား နေကြသည့်စားပွဲဝိုင်းတွေက ကိုကိုကြီးအား

ကြိုဆိုလျက်ရှိသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို အုတ်ခံတိုက်အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ထားပြီးချိန်တွင်တော့ ဦးမောင်က သူ့ကို စားပွဲတွေဆီ ခေါ်သွားတော့၏။

"ကဲ … လာဗျာ ငါ့တူကြီး။ ဒီမယ် ဦးမောင်သမီးကြီး နန်းလောဝ်ဝန်းလေ၊ မင်းနှမကို မှတ်ကောမှတ်မိသေးရဲ့လား။ လုယိင်း … နှုတ်ဆက်ဦးလေ""

"အင်းပါ ပေါ့ရဲ့။ မမြင်တာကြာတော့ ကိုကိုကြီးရုပ်ကို မနည်းဖမ်းကြည့်ယူနေရတယ်၊
တယ်ခန့်ပြီးချောလာပါရောလားနော်""

မမြင်တာကြာပြီတဲ့လေ … အင်း၊ ၆ နှစ်ကျော် ၇ နှစ်လောက်တော့ ရှိလေပြီပေါ့။ အရင်ကတော့ ဘိုးဘွားပိုင်တောင်ကြီးခြံကို ကိုကိုကြီးတို့မိသားစု မကြာမကြာရောက်ဖြစ်ကြသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ဖေဖေမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ခြံလုပ်ငန်းကိုပါ နားလိုက်ကြ၍ ခြံကိုအမြဲစောင့်ရှောက်ပေးသည့် ဦးမောင်တို့မိသားစုနှင့်လည်း သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ချေ။

"တယ်လည်း အသက်ကြီးလာတာကို ထည့်ပြောပါဦးလေ။ သုံးဆယ်မှာ ခြောက်နှစ်စွန်းနေပြီကွဲ့။ ငါ့နှမကမှ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လို့ ကျက်သရေတိုးလာသဗျာ""

"အိုး ... သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ။ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ဘဝစတယ်ဆိုတာ ရှိသေးတာပဲ။ အခုများ လေးနှစ်တောင်လိုသေးလေ။ ကိုကိုကြီးကြိုက်တဲ့မိန်းမကို ကောက်ယူလိုက်လို့တောင် ရပါသေးနော်""

လောဝ်ဝန်း၏ အမှတ်မထင် နောက်ပြောင်သောစကားကြောင့် ကိုကိုကြီးရော၊ ဦးစိုင်းမောင်ပါ မျက်တောင်တစ်ခတ်စာအတွင်း အပြုံးတွေမှဲ့သွားကြသည်။ သူ(မ)မသိလို့ ပြောမိတာပဲဟူသော အတွေးနှင့် ကိုကိုကြီး ဖွေမယူပါလေ။ ဒီတွင် အခြေအနေကိုဝင်ထိန်းတတ်သော ဦးမောင်က၊

"ဒီမောင်နှမတော့ အချင်းချင်းမြှောက်နေကြပြန်ပါပြီ။ ကဲ .. လုယပိင်းက ညှော်ခံထားနှင့်ဦး။ ပေါ့ မောင်ကိုကြီး အတွက် စားစရာသွားယူပေးချေမယ်"

ကိုကိုကြီးလည်း မူလအပြုံးကို အလျင်စလို ပြန်ဆင်မြန်း လိုက်ရသည်။ ငယ်စဉ်က အိမ်မှာအကြီးအကျယ် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိုကိုကြီး၏ဖြစ်တည်မှုကို ဦးမောင်ကသိထားတာမို့ သူ့ကိုအားနာဟန်ရှိနေပုံရ၏။ အခုများတော့ အခြေအနေတွေ ငြိမ်သက်လို့ ကိုကိုကြီး အဘယ်မျှမခံစားရတော့ပါချေ။

ဦးမောင် အလောတကြီးထွက်သွားတော့ လောဝ်ဝန်းနှင့်ပဲ ဟန်မပျက် အာလာပသလာပပြောရသည်။ ရာသီဆောင်းက ချမ်းခိုက်နေပေမဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမို့ လူရွှယ်တွေကတော့ ဆိုလိုက်မြူးထူးလိုက်နှင့် တဖွဲဖွဲပါပဲ။ ခဏကြာတော့ ရှမ်းအစား အစာတွေ တန်းစီရောက်ချလာသည်။ ကိုကိုကြီးလည်း ဗိုက်ဆာနေပြီမို့ အပီလွေးရတော့လေ၏။

"ကိုကိုကြီး သုံးဆောင်ထားနှင့်ဦးနော်၊ လောဝ်ဝန်း ဟိုဘက်ခဏညှော်ခံဦးမယ်"

"သွားပါ ငါ့နှမ ... ကိုကိုကြီးက ညှော်သည်မှမဟုတ်တာ၊ အားမနာပါနဲ့"

ဦးမောင်ရော၊ လောဝ်ဝန်းပါ ညှော်သည်တွေနှင့် မအားလပ်ကြတာမို့ ကိုကိုကြီးခမျာ တစ်ယောက်တည်း ညစာလေးစားရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ရှမ်းစာတွေသာမက လက်ဖက်ခြောက်မွှေးမွှေးနှင့် အကြမ်းရည်ကိုပါသောက်ရတော့ အချမ်းပါပြေသွားသလိုလို။

ထိုအခိုက် နားစည်သို့ ရိုက်ခတ်လာသော ချိုသာအေးသည့် သီချင်းသံက ခေါင်းမဖော်တမ်းလွေးနေသော ကိုကိုကြီး၏ အာရုံကို ဖမ်းစားသွားချေသည်။ စားလက်စ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းကို အသာချရင်း လက်ကိုင်ပဝါနှင့် နှုတ်ခမ်းစွန်းကို ကောက်သပ်လိုက်မိတာ အသာအယာ။ ကိုကိုကြီးမျက်ဝန်းတွေကတော့ဖြင့် စတိတ်စင်အသေးလေးပေါ်က သီချင်းဆိုသူကို သေချာရှုစားမိနေလေပြီ။

♬ အို မောင်နော်ဇာရွှေကုံး ဂမုန်းခိုင်ရေ ..

(ဟင် .. ဟင် .. ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်)x၂

ဆောင်ပို့မယ် မောင်တို့ချယ်ရီမြေ ..

တူတူလိုက်မလား၊ သွားမယ်မေ အချစ်ရေ .. ♬

လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ကွယ်ထားလက်စ ကိုကိုကြီးနှုတ်ခမ်းပါးလေး သူမတူအောင် ကော့ညွတ်သွား၏။ အနုပညာ မြောက်လောက်အောင် နားဝင်ချိုလိုက်သည့်အသံ၊ နားထောင်ကောင်းလိုက်သည့် သီချင်းက ကိုကိုကြီးအာရုံကို တစ်ခဏတွင်း ဖမ်းစားသွားခဲ့ချေပြီ။ အဆိုရှင်ဝင်းဦး၏ မူရင်းဟန်ကို မပျောက်အောင် သီဆိုနိုင်ပုံက ကြားရသူတွေအဖို့ လွှမ်းဆွေးဖွယ်ပင်။

အဝေးစားပွဲကနေပဲ မသဲမကွဲလှမ်းမြင်ရသော အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးဟန်ရှိသော ကောင်လေးကိုတော့ သူသေချာမမြင်ရပါချေ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော သီချင်းသံကိုပဲ မျက်လုံးကလေးမှိတ်ရင်း ခဏတာခံစားမိပြန်၏။

♬ စိမ်းစိုတင့်မော် ယိမ်းမလိုဆင့်နော်၊

ဟိုချယ်ရီမြေ ...

လန်းတယ် ထိုပန်းကလေးက တဝေဝေ၊

နမ်းဖွယ် ကိုယ်လှမ်းပေးစရာ့ တခြွေခြွေ။

ဂန္ဓာရုံထဲ နှံ့စွာထုံစွဲ

သာယာမယ်လေ။

ချစ်သူပျော်ဖို့ မောင်တို့ချယ်ရီမြေ ...

ဖွင့်ယူခေါ်လို့ မောင်တို့ ချယ် ရီ မြေ ... ♬

"ဒီအခြောက်ကောင်ကတော့ ချယ်ရီမြေ သီချင်းနဲ့ ဆွေးပြန် ပဟော့"

"မမေ့နိုင်သော ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပေါ့ကွာ"

'အခြောက်ကောင်' ဆိုသော အနောက်ဘက်ဝိုင်းဆီမှ စကားသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ကိုကိုကြီးမျက်လုံးတွေပွင့်ကာ ကိုယ်ကလေးတည့်မတ်သွားသည်။ သည်စကားဟာ သူ့ရင်ကိုလှိုင်းပုတ်လိုက်သည်ထက်ဆိုးစွာ အရှိုက်ထိစေ၏။ တစ်ချိန်က အနာဟောင်းကို တုတ်နှင့်ထိုးဆွခံရသည့်နှယ် နာကျင်သွားရတာ စူးစူးရှရှ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အပြောခံရသည့် စင်ပေါ်ကကောင်လေးအားလည်း ဂရုဏာသက်မိသွားသည်။

အို ... အနှိမ်ခံဘဝတူတွေပါပဲလား။ သူကတော့ဖြင့် ပြောခံရပါများလို့ အသက်ကြီးတဲ့ခံနိုင်ရည်ရှိသူပေမဲ့ ထိုကောင်လေးကတော့ဖြင့် အလွန်ဆုံးရှိလှ အသက်ကလေးနှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ပေါ့။

""ဟိုကောင်ကဖြင့် ဒီမြေကိုခြေတောင်မချတော့ဘူး၊ သူက လွမ်းလို့ဆွေးလို့ကောင်းတုန်း""

""မင်းနှယ် .. ရှာနားကမြက် ရှာန္တားမစားဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သင့်တာ""

""ရိုးရိုးမြက်ဆို တော်သေးလေ။ ဒါက မြက်ခြောက်ကြီးကွ ... ဟားဟားဟား""

တယ်!

တဝါးဝါးတဟားဟားဖြစ်နေကြသော အနောက်ဘက်ဝိုင်းအား ကိုကိုကြီး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

တိုက်ပုံအနက်နှင့် အကွက်ကျဲပုဆိုးခဲရောင်က သူ့ကိုအသက်ကြီးပုံ ပေါက်ဟန်တူစေသည်ထင်ပါရဲ့။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ငဂျစ်တွေ သူ့ကိုဘုကြည့်,ကြည့်ပြီး စကားပြောသံတွေ ရပ်စဲသွားကြသည်။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်ပါလေ ... သူနှင့်အဖြစ်တူသူကို ထိုသို့ပြစ်တင်ရှုံ့ချနေရာက ရပ်သွားအောင် ကာကွယ်လိုက်နိုင်ဖို့က ကိုကိုကြီးဆန္ဒပင်။

ဒါပေသိ ကိုကိုကြီးမသိခဲ့သည်မှာ ထိုကာကွယ်ပေးချင်သည့် ဆန္ဒက တစ်ညတာအတွက်တင် မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘဝစာ၏ အစပျိုးရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပါပဲ။

....

တွင်းရေက ကြည်လင်နေသည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် နွေးလှသည်။ ရာသီမှာအေးခဲလုနီးပါးပေမဲ့ မျက်နှာသစ်ဖို့ သည်လိုရေရှိတာကိုက အညာသားကိုကိုကြီးအတွက် ကံကောင်း ခြင်းတစ်မျိုးကဲ့သို့ မှတ်ယူရမလိုလို။ နေထွက်လာတာတောင် နှင်းမကွဲသေးသည့် တောင်ကြီးဆောင်းကတော့ ရှားရှားပါးပါး သည်တစ်ကြိမ်သာ ကြုံဖူးသေးတာမို့ အထူးအဆန်းတော့ ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် သွားပွတ်တံနှင့် အာခံတွင်းကို အားရ ပါးရပွတ်တိုက်နေရင်း ညကအဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်တွေးတော နေမိသည်။ အနောက်ဝိုင်းကငဂျစ်ကလေးတွေ အခြောက်ဟု လှောင်ပြောင်နေကြသော အဆိုကောင်းသူ ကောင်လေးက ဦးမောင်၏ သားအငယ်တဲ့လေ။ ကိုကိုကြီး အံ့အားသင့်

သွားတာတော့ အမှန်ပင်။ ဟိုအရင်က သူတို့အလည်လာလျှင် ကလေးတစ်ယောက် ဆော့ကစားနေတတ်တာ တစ်ခါနှစ်ခါ မြင်ဖူးခဲ့ပေမဲ့ အခုလိုအရပ်ရှည်ရှည်၊ လူပျိုပေါက်အရွယ် ရှိလှမည်ဟုတော့ မတွေးဖြစ်ခဲ့။

'ဒါ ဦးမောင်သားငယ် စိုင်းလောဝ်ခွန်းလေ'

စားပွဲထိခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတော့ ထိုကောင်လေးနှင့် သူသေချာဆုံဖြစ်ခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်လာလို့ပဲလား၊ ငယ်ငယ်က သူမှတ်မိဖူးသော ရုပ်ကလေးနှင့် ဘာမျှမဆိုင်တော့။ မျက်လုံးသဏ္ဍာန်က မကျယ်မဝန်းနှင့် ရှည်လျားသည်။ နှာတံချွန်သော်ငြား မေးရိုးကလေးတော့ ခပ်စုစုသာ။ အလယ်ဆံကြောင်း မထင်မရှားပေမဲ့ ဆံစတွေနားရွက်ကျော်သည်ထိ အထပ်အထပ် ကျဲပြန့်နေတာတော့ ကပိုကရိုနှင့်။ အသားအရည်က မီးအလင်း ရောင်နည်းတာတောင် ဖွေးဥနေမှန်းသိသာသည်။

အင်း ... ရှမ်းလူမျိုးပေကိုး။

တွေးနေရင်းက မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ခြင်းအမှု ပြီးစီးသွား လေ၏။ ရေတွင်းကအားယူထခဲ့ရင်း ပုခုံးပေါ်တင်ထား

သည့်ပဝါနှင့် မျက်နှာအပြည့်သုတ်ရသည်။ ပြီးမှ အုတ်ခုံတိုက် လေးထဲ ပြန်ဝင်လေတော့ ဦးမောင်တစ်ယောက် ဧည့်ခန်း တွင်ထိုင်နေလေပြီ။ ထိုကောင်လေးလည်း ရေချွေးတစ်အိုး ကိုင်ရင်း အနောက်ဘက်မှထွက်လာတာ တွေ့ရလေ၏။

""မောင်ကိုကြီး နိုးပြီလား၊ လာလေကွာ ... မနက်စာ လေးစား၊ အကြမ်းရည်လေးသောက်ရအောင်""

""ဟုတ်ကဲ့ ဦးမောင်""

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ တန်းလျားတစ်ဖက်ခြမ်းဝင်ထိုင်ရသည်။

"မနက်စာက တို့သုံးယောက်ပဲ စားကြရတော့မယ် မောင်ကိုကြီးရေ။ လောဝ်ဝန်းကလည်း သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုတော့ အိမ်မှာသားအဖနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ် တော့တာလေ။ မောင်ကိုကြီးရောက်လာလို့သာ တို့တွေ အထီးမကျန်တာပဲ""

""အထီးကျန်တာပေါ့ ဦးမောင်။ ကျွန်တော်တိုးလာတော့ အထီးသုံးယောက်ကျန်တာပေါ့""

“ဟားဟား”

သမီးမိန်းကလေး မင်္ဂလာဆောင်တော့ နှမြောတသဖြစ်နေသည့် ဖခင်ကြီးခမျာ မျက်နှာကလေး မသိမသာညှိုးငယ်လို့နေသည်။ ဒါမို့လည်း ကိုကိုကြီး တမင်စလိုက်တာဖြစ်၏။

ဘေးဝင်ထိုင်နေသော ကောင်လေးကတော့ ရေနွေးခွက်တွေ အစီအရီချရင်း ခပ်ဆိတ်ဆိတ်သာရှိလှ၏။ ညကတည်းက သူ့ဆီမှစကားရယ်လို့ တစ်ခွန်းတပါဒမျှ မကြားရသေး။ မိတ်ဆက်ပေးတော့လည်း ယောင်နနဟန်လေးဖြင့်သာ ပြုံးရှာသည်။ အေးချမ်းသည့်အသွင်တော့ အတော်ဆောင်တဲ့ ကောင်ကလေး။

""ဒါနဲ့ စိုင်းလောဝ်ခွန်းကရော ကျောင်းပြီးထားပြီလား""

ယောက်ျားသုံးယောက်၏စကားဝိုင်းကို အေးစက်မသွားစေရန် ကောင်လေးအား အမေးစကားလေး စပေးလိုက်သည်။

သည်လိုမှပဲ စကားပြောတော့မည်မလား။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်တော့ ကိုကိုကြီးအထင်အမြင်တို့ လွဲပါသည်။ ကောင်လေးက သူ့ထံခေါင်းမော့သာကြည့်ပြီး အဖြေကို ဦးမောင်ကစိတ်စောစွာ ဖြေဆို၏။

"မင်းညီလေးက သမိုင်းနဲ့ကျောင်းပြီး ထားတယ်။ ရုံးစာရေးလေး ဝင်လျှောက်ပါဆိုတာ စိုက်ပျိုးရေးပဲ ဝါသနာပါသတဲ့လေ။ အသက်ကသာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်လာတယ် အခုထိလည်း လူတောမတိုးဘူး။ ငါ့တူကြီး မပြန်ခင်လေး ကြည့်ပြောသွားစမ်းပါဦး""

"ဟုတ်သလား။ စိုက်ပျိုးရေးလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။ လူဆိုတာ ဝါသနာပါရာလုပ်နေရရင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာတဲ့အမျိုး။ ကျွန်တော့်သာကြည့်လေ ... မေမေက ရွှေဆိုင်ဦးစီးခိုင်းလည်း ဟိုရှောင်ပြေးသည်ရှောင်ပြေးနဲ့ နယ်လှည့်စာရေးနေတာ၊ အခု ဦးမောင်ဆီမှာ လာသောင်တင်နေတာသာ ကြည့်တော့ဗျာ"

ကိုကိုကြီးက ဖိအားပေးသယောင်မပြောဘဲ ဝါသနာအရသာ ဆက်လုပ်ခိုင်းဖို့ ကူပြောပေးတော့ ကောင်လေးမျက်ဝန်းတွေ အရောင်လဲ့လာသည်။ ဒါကို ဦးမောင်လည်း ဆက်ဆက် မြင်လိုက်တော့၊

""အိမ်း၊ ရှေ့နေကယ်မှ ထောင်လုံးလုံးကျဆိုသလိုတော့ ဖြစ်နေပြီ မောင်ရေ""

မနက်စာဝိုင်းလေးက ရယ်မောသံတွေနှင့် ပြည့်နှက်သွား လေသည်။ ပေါင်းတင်းကြော်ကလေးစားလိုက်၊ အကြမ်းရည် လေးမြည်းလိုက်နှင့် တောင်ကြီးနံနက်ခင်းကလည်း ကိုကိုကြီး အတွက် တစ်မျိုးနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေလေ၏။

"မင်းတို့ခြံကြီးလည်း ဦးမောင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတော့ ကြည့်ဖြစ်ပါ့ဗျာ။ ခြံတွေပေါလွန်းလိုက်တာလည်း လူ့တစ်ရပ်မကတော့ဘူး၊ မမတို့များ ခြံကြီးကိုပစ်ထား ရက်လိုက်တာ၊ ဦးမောင်တော့ သိပ်နှမြောတာပဲ။ ကိုလတ်နဲ့ ကိုငယ်ကို ဦးစီးခိုင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်လေ"

"မေမေကလည်း သားသုံးယောက်ရှိပေမဲ့ ဘယ်သူ့မှ မနိုင်သလိုကို ဖြစ်နေတယ်ပြောရမယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စာရေးတာပဲဝါသနာပါတယ်။ ကိုကိုလတ်ကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ သူ့မိသားစုနဲ့ အခြေကျတယ်။ ကိုကိုလေးကျပြန်တော့လည်း သူ့ရုံးအလုပ်တွေနဲ့ မအားလပ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေရှိစဉ်ကလို ခြံကြီးကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်တာ ဆိုပါတော့ဗျာ""

ဦးမောင်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သလို ကောင်လေးကလည်း ဘာမှမပြောသည့်တိုင် စူးစူးစမ်းစမ်း ရှိလာတာတော့ သတိထားမိသည်။

"ဒါနဲ့ မင်းစာလာရေးတာဆိုတော့ လုံးချင်းဝတ္ထုလား။ ဟိုတစ်ခါ 'အဖြူထဲကအမည်း' ဆိုတဲ့ဝတ္ထုကတော့ ပေါက်တယ်ဆို။ ရေဒီယိုမှာ သားကြီးပါလာတယ်လို့ မမကြဲ့တိုင်းပြောတယ်"

"လူ့ဘဝ ဇာတ်ခုံအကြောင်းလေးဆိုတော့ အကြိုက်တွေ့ကြတာနေပါမယ် ဦးမောင်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် တောင်ကြီးက ချယ်ရီတွေအကြောင်း လေ့လာပြီး ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်လောက် ရေးဖို့စိတ်ကူးထားတယ်။ ရှင်းတော့ပြပေးဦးနော့""

""ဒါဆို မင်းညီကိုသာမေးဗျာ။ သူက ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်ရင် နာမည်ပြောင်ကိုရှိတာ""

ကိုကိုကြီးမျက်လုံးတွေ ဝင့်ပြလိုက်တော့ ကောင်လေးက ရှက်သလိုလိုနှင့် အဖေဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ပြုံးပြုံးစူစူ။ သူကပါ 'ပြောပါဦး ဦးမောင်ရ' ဟု ဝင်ထောက်လေတော့ ထိုအကြည့်က သူ့ထံပါး ဝေ့ဝဲရောက်လာတော့သည်။ သို့သော် သူ့အကြည့်တွေ့မှာ ပူလောင်ခြင်းမပါမှန်း မျက်လုံးချင်းဆုံမှ ပိုသိခွင့်ရလေသည်။

သြော် ... ကြည်ကြည်စင်စင်နဲ့ ငြိမ်းအေးတဲ့ကောင်ကလေး။

....

""ချယ်ရီရှူး ဟုတ်သလား""

ကိုကိုကြီးနှင့် စိုင်းလောဝ်တို့နှစ်ဦး ချယ်ရီပင်တန်းတွေရှိရာ ထွက်ခဲ့ချိန်တွင် နေက ထန်းတစ်ပင်အမြင့်လောက်သာ ရှိတော့သည်။ ညနေခင်းမို့ လူရှင်းရှင်းနှင့် မြူကင်းကင်းပင်။ မြို့အထွက်ဆီ ဂျစ်ကားကလေးနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတာပေမဲ့ တကယ်ဆို ဦးမောင်၏ ခြံကျယ်ကြီးနှင့်တော့ သိပ်မဝေးလှပါပေ။ ဝေဆာနေသည့် ချယ်ရီပင်တွေအောက်ရောက်မှသာ သူတို့လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း အေးဆေးစကားပြောဖြစ်ကြသည်။

""မရှူးပါဘူး။ ကျွန်တော်က ချယ်ရီတွေကို မြတ်နိုးတာ၊ တန်ဖိုးထားတာပါ""

ပကတိကြည်ရှင်းနေသော ရှမ်းကောင်လေးက ညနေမှာတော့ ပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ နက်ပြာရောင် အကွက်စိပ်ပုဆိုးနှင့် ဖျဉ်ထည်အင်္ကျီ အရောင်ဖျော့လေးကို ဝတ်ဆင်ထားပုံက ကပ်ကပ်လျက်လျက်။ တစ်နေကုန် ဖြူ၊ နီ၊ ဝါ ဂန္ဓမာ

ပန်းခင်းတွေထဲ တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေတာတွေ့ရပေမဲ့ သူနဲ့ လိုက်လာတော့လည်း မောတဲ့ပန်းတဲ့ပုံ မပေါ်ပါချေ။

လေရှူးကျီစယ်တိုင်း ချယ်ရီပွင့်ချပ်တွေ ကြွေနေသည်။ နေခြည်က မှုန်ဖျဖျ၊ တိမ်တွေက ဖြူလျှလျှ။ ကိုကိုကြီး ဘေးဘက်ကို ငေးမိပြန်တော့ မေးရိုးထင်းထင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ ဖွေးဖြူသည့်မျက်နှာပိုင်ရှင်က မမှိတ်မသုန် ရှိနေလှသည်။ ကောင်လေးကလည်း အကျီအိတ်ကပ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက် လျှိုသွင်းရင်း အပူအပင်ကင်းစွာ လျှောက်လှမ်းနေတာပင်။ သူ့တစ်သက် ယောကျ်ား၊ မိန်းမများစွာကို ကြုံဖူးဆုံဖူးခဲ့ပေမဲ့ သည်လို ငြိမ်းအေးသည့် မျက်နှာဟန်ပန် ကလေးကတော့ အတော်တင့်တယ်၏။ ချယ်ရီတွေနှင့်လည်း သိပ်ကိုပနံသင့်ကာ ဝင့်ထည်ပေ၏။

""စိုင်းလောဝ်ခွန်းက သိပ်လှတယ်မထင်ဘူးလား""

""ခင်ဗျာ!""

အဆုံးအစမရှိ ထွက်မိသွားသော ကိုကိုကြီးစကားသံကြောင့် ကောင်လေးမျက်ဝန်းတွေ အဝိုင်းသား။ ရှက်သည်းဖြာသွားတာမို့ ကိုယ်ကလေးတောင် မခို့တရို့ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။

""ဩော် ... ချယ်ရီတွေ သိပ်လှတယ်မထင်ဘူးလားလို့ မေးတာပါ""

""ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ... လှပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စိုင်းလို့ပဲခေါ်လို့ရပါတယ်""

တရင်းတနှီးခေါ်စရာ နာမ်စားလေးတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ရသလို ခံစားမိတာမို့ ကိုကိုကြီးရင်ထဲ နွေးသွားရ၏။

သည်လိုနှင့် နှစ်ယောက်သား ချယ်ရီပင်တွေအကြောင်း ပြောကြရင်း အပေးအယူတည့်လာသည်။ 'ချယ်ရီရှူး' ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်စရာပါပဲ။ စိုင်းသည် အပင်ပေါက်ကာစ ပွင့်ချပ်၊ ပွင့်ဖတ်တို့၏ သဏ္ဌာန်အဆင်း၊ အလေ့အထနှင့် သဘောသဘာဝတွေကို ချက်ကျလက်ကျရှင်းပြနိုင်သူဖြစ်သည်။ ကိုကိုကြီး ဝတ္ထုအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေမည့် အချက်အလက်တွေပဲပေါ့။

သည်တွင် တစ်နေရာအရောက် ချယ်ရီပွင့်ခက်တွေ ဝေနေသည့် ကိုင်းနိမ့်ကလေးအား ကိုကိုကြီး လှမ်းဆွဲဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ လျှပ်တပြက်ဆန်ဆန်ပဲ စိုင်းက သူ့လက်ဖမိုးကို လှမ်းအုပ်မိုးလိုက်တာ အလျင်အမြန်။

ကိုကိုကြီးလက်မှာ ရုတ်ချည်းရပ်တန့်သွားပေမဲ့ နှလုံးသားကမူ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လှုပ်ရှားလာသည်။ ကောင်လေးကို လှည့်ကြည့်တော့ မျက်နှာလေး အနည်းငယ်ပြုံးစူလျက်၊

""ချယ်ရီကိုင်းတွေ မချိုးပါနဲ့ဗျ""

""တစ်ခက်တည်းပါ စိုင်းရယ်""

""တစ်ခက်တည်းပါ၊ တစ်ကိုင်းတည်းပါ၊ တစ်ပင်တည်းပါ… အဲလိုတွေကြောင့် တစ်စတစ်စနဲ့ ချယ်ရီတွေ မြေတုန်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့မယ်လေ။ အခုတောင် လမ်းတွေဖောက်လို့ ချယ်ရီပင်တွေခုတ်တယ်၊ တောမီးတွေ ရှို့လို့ ပါသွားတာတွေလည်း ရှိနေပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်မြေမှာ ချယ်ရီပန်းတွေ မဝေတော့တဲ့ နေ့ရောက်လာမှာ စိုးမိတယ်""

ပုံမှန်ထက် တစ်ဆင့်ကျယ်သော အသံလေးက ကိုကိုကြီး နားစည်သာမက ရင်တွင်းနှလုံးသားဆီကိုပါ မိုးသည်းလေထန် သလို တအုန်းအုန်းရိုက်ခတ်သည်။ စကားသံလေကြောင့်လား၊ လက်ချင်းထပ်ကိုင်ထားသည် ကြောင့်ပဲလား... ကိုကိုကြီး လက်ကို ပြန်ကြည့်မိလိုက်မှ စိုင်းက အမြန်လွှတ်ချရင်း ရှေ့ဆက် လျှောက်တော့၏။

""တောင်းပန်တယ်နော် စိုင်း""

သူလိုက်ပြောပေမဲ့ ဘာမှမဖြေရှာ။ နဂိုကြည်ရှင်းသည့် မျက်နှာ လေးက ကိုကိုကြီး ချယ်ရီကိုင်းချိုးမယ်ကြံမှပဲ သောကဝေ သယောင် ရှိသွားသည်။ မဖြစ်ချေသေး၊ သူချော့ချင်သေးသည်။ ဒါမို့ ကိုကိုကြီး နံဘေးကခုံတန်းလေးဆီဝင်ထိုင်တော့ စိုင်းက လည်း ဘေးချင်းကပ်လျက် ထိုင်လာပေး၏။ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံတန်းကလေးမို့ သူတို့ပုခုံးသားချင်းဟာလည်း မထိ တစ်ချက်၊ ထိတစ်ချက်။

""မခူးတော့ပါဘူးကွယ်၊ စိုင်း သောကတော့ မများပါနဲ့။ ချယ်ရီတွေ ဒီလောက်ကဗျာဆန်ဆန်လှတာ တောင်ပေါ် မြေကနေ လွယ်လွယ်မပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ပါဘူး""

""ပြောမရနိုင်ဘူးလေ ... အခုတောင် လျော့ပါးလာပြီ။ ဒါနဲ့ ဦးကိုကိုကြီးလိုစာရေးဆရာက ချယ်ရီတွေ ကဗျာဆန်ဆန်လှတယ်ပြောတော့ ကဗျာရေးဖွဲ့တတ်သလား""

""ဟင်း ... ကဗျာဖတ်ချင်ရင် စပ်ပေးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီးလို့တော့ခေါ်""

စိုင်းက မျက်လုံးလေးတစ်ချက်ဝင့်ကာ ကိုကိုကြီးအား စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးကာမှ၊

""ကောင်းပါပြီ ကိုကိုကြီး""

စိုင်းဆီက ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ် ခံလိုက်ရတော့ ကိုကိုကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ သည်တော့မှ အကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင်ဆောင်နေကျ မှတ်စုစာအုပ်သေးကလေးနှင့်ဖောင်တိန်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သူလုပ်သမျှဟန်ပန်တိုင်းကို နံဘေးရှိစိုင်းကတော့ မျက်တောင် မခတ်တမ်း အကဲခတ်နေတာဖြစ်၏။

ရယ်စရာတော့အကောင်းသား။ အသံဆူရင်တောင် စာမရေး တတ်သည့် ကိုကိုကြီးမှာ ဘေးမှာလူတစ်ယောက်လုံး သူ့ကို ထိုင်ငေးနေတာတောင် ကဗျာစပ်နိုင်သေးသည်။ စိုင်းကများ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် နားပူနားဆာ ဘာမှပြောမနေလို့ လားမသိချေ။ ဤသို့ဖြင့် ကိုကိုကြီး ခေါင်းစောင်းတွေးလိုက်၊ စာတစ်ကြောင်းရေးလိုက်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြိုးစားရှာသည်။

တအောင့်ကြာတော့ ဒွေးချိုးတစ်ပုဒ် စပ်ပြီးသွားလေ၏။ သည်မှ စိုင်း လက်ကလေးကို ဖြန့်စေရင်း စာအုပ်သေးလေးကို ထည့်ပေးလိုက်မိသည်။ လက်ချောင်း သွယ်သွယ်တို့ကဖြင့် ထိတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အပျော့ပျောင်းဆုံးပိုးသားကဲ့သို့ ထင်မိ တာပင်။

"ဖတ်ပြီးရင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော် စိုင်း""

""ဘာတွေမဟုတ်တာ ရေးထားလို့လဲ""

""ဒါတော့ ဒွေးချိုးလေးကို ဖတ်ကြည့်ရင်သိမှာပေါ့။ ဪ ... နေဦး၊ ကဗျာဆိုတာ တစ်ကြောင်းချင်း ဖတ်ရတယ်နော်""

""သိပါတယ်ဗျာ""

သူဖတ်ချင်နေပြီကို ကိုကိုကြီးက တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောနေတော့ စိတ်ရှည်ဟန်ပင်မတူတော့။ စိုင်းက စာအုပ်ထဲရှိကဗျာလေးကို တစ်ကြောင်းချင်း အသံထွက်ရွတ်တော့ ကိုကိုကြီးမှာ ချယ်ရီပန်းတွေကိုရှုမျှော်ရင်း အေးဆေးနားထောင်လိုက်သည်။

""ပန်းချယ်ရီ ..

ဖူးဝေသီ ရစ်ခွေလို့ထုံး

ပင်ဆင့်ရယ်လုံး။

အပွင့်ဝယ် ..

ဝတ်ဆံဝါ သေးငယ်နှင့်

ဆွတ်ခူးဖွယ် တွေးကာငြိုးတော့

ရွှေစိတ်တော်ဆိုး""

""ဟာ ... 'ရွှေစိတ်တော်ဆိုး' ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောတာလား""

ကိုကိုကြီးထင်သလိုပါပဲ၊ အဆုံးသတ်ဖတ်ပြီးတော့ ဒေါသအိုးကလေးက ထပေါက်ကွဲတော့သည်။

""ကာရံလိုက်အောင် စပ်လိုက်မိတာပါ၊ တကယ်လည်း စိတ်ဆိုးသွားတယ်မလား၊ ခုနက ချယ်ရီကိုင်းကို ခူးမယ်ကြံတော့ ရှုံ့ရှုံ့ရှဲ့ရှဲ့နဲ့ ဖြစ်သွားတယ်လေ။ ဒီကဗျာလေးနဲ့ ကျေအေးလိုက်ရအောင်နော်""

""ဘယ်သူက စိတ်ဆိုးတယ်ပြောမိသလဲ""

စိုင်းက ခပ်တိုးတိုးညည်းရင်းရှေ့လှည့်ပြုံးတော့ ဖုံးဝှက်ထားသည့် သွားတက်ချွန်ချွန်ကလေးကို ကိုကိုကြီး အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပထဆုံးမြင်ရသည့် အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်အတူ ချွန်ထက်ဟန်ရှိသည့် သွားတက်ကလေးအား သဘောကျကာ အထူး

စိတ်ဝင်စားမိသွား၏။ အပြုအမူလေးတွေကလည်း တမူထူးသကိုး။

""မင်းကပြုံးရင် အတော်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ စိုင်းရေ။ အေးစက်စက်မနေဘဲ အမြဲပြုံးစမ်းပါ""

'စိတ်ဝင်စားခြင်း' ဆိုသော စိတ္တဇနောမ်အစိုင်အခဲသည် မထင်မှတ်ထားအောင် ထုထည်ကြီးမားသွားလျှင် 'အချစ်' ဖြစ်လာတတ်တာကိုတော့ ထိုနေ့က ကိုကိုကြီး မေ့နေခဲ့ဟန်တူသည်။

....

""ကိုစိုင်းလောဝ်ရေ ... ပဲခင်းတွေဘေး ပေါင်းရှင်းခဲ့ပြီနော်""

""အေးအေး။ ဖိုးကောက်ရော၊ မယ်ဝိုင်းရော နားကြတော့။ ကွပ်ပျစ်မယ် လက်ဖက်နဲ့ပဲကြမ်းကြော် လေး သုပ်ထားတာရှိတယ်၊ စားကြ""

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စာဖတ်နေသောကိုကိုကြီးထံသို့ လွင့်စင်လာသည့် စကားသံတို့ ဖြစ်သည်။ နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးတာတောင် စိုင်းတို့သုံးယောက်သား အခင်းတွေထဲ တကုပ်ကုပ်လုပ်ရင်း မနားကြသေးပေ။ တိမ်ထူထူ ကွယ်ထားသော နေအလင်းက ကမ္ဘာမြေဆီ တိုးမပေါက်လို့သာ တော်တော့သည်။ ကိုကိုကြီးတို့ အညာပူပုံမျိုးနှင့်ဆို ဆောင်းနေတောင် ခံနိုင်ကြလှတာမဟုတ်။

ခြံကျယ်ကြီးက မြို့ပြင်နားရှိတာမို့ အနားပတ်လည်တွင် အိမ်ခြေက ခပ်ကျဲကျဲသာရှိ၏။ ခြံတစ်ဝင်းလုံးမှာလည်း အုတ်ခံနှစ်ထပ်တိုက်နှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးသာမို့ ကျန်မြေ

အားတွေတွင် နေရာယူထားသည်က ပန်းခင်းတွေ၊ သီးပင် စားပင်တွေချည်းသာ။

""အတူတူနားရအောင်လေတော် ကိုစိုင်းလောဝ်""

""နင်တို့လင်မယားသာ ကြည်နူးစမ်းပါ၊ ငါ ကန့်လန့်ကြီးမဖြစ်ချင်ပါဘူး""

ဂန္ဓာမာခင်းထဲက စိုင်း လှမ်းအော်နေသံကြားတော့ ကိုကိုကြီး စာဆက် မဖတ်သာတော့။ စာအုပ်လက်ထဲအသာကိုင်လို့ ပန်းခင်းဆီ လျှောက်လာဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးသည် ရောက်တာဖြင့် ရက်သတ္တပတ်ပင် ပြည့်လေပြီ။ စိုင်းမှာ ခြံထဲကခြံပြင် သိပ်မထွက်တတ်ချေ။ အပေါင်းအသင်းရယ်လို့လည်း လာလည်တာလည်း မတွေ့ရတတ်။ ကိုကိုကြီးနှင့်တော့ သိပ်ကွာသည်။ သူဆိုလျှင် စာရေးချိန်ကလွဲလို့ အိမ်မှာရှိနေတတ်တဲ့အမျိုး မဟုတ်ချေ။ စာကိုတောင် ဟိုဟိုသည်သည်ထွက်ရေးတတ်လွန်းလို့ ယခုလည်း တောင်ကြီးပင် ရောက်နေသည်။

စိုင်းကမူ သူနှင့်ပြောင်းပြန်။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဝါသနာပါတယ်ဆိုသည့် ပျိုးခင်းတွေထဲမှာ တကုပ်ကုပ်လုပ်နေတတ်သည်။ ထမင်းစားချိန်တွင်တော့ သူတို့နဲ့တစ်ဝိုင်းတည်းအတူစားဖြစ်ပြန်၏။ သို့ပေမဲ့ ကိုကိုကြီးနှင့် ဦးမောင်သာစကားတပြောပြောရှိသည်၊ စိုင်းမှာမူ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်သာ။ ညနေဖက်တော့ ပန်းရောင်းသူတချို့နှင့် ခြံထဲအလုပ်ရှုပ်တတ်ပြန်တာပင်။ ညခင်းရောက်မှသာ ရေဒီယိုဖွင့်ရင်း သီချင်းလေးတညည်းညည်းရှိပုံက စိုင်း၏အနားယူပုံယူနည်းပဲ ဖြစ်ပုံပေါ်၏။

လူတွေကို လိုက်စူးစမ်းတတ်သည့် ကိုကိုကြီးဟာ စိုင်းကိုတော့ဖြင့် အထူးစိတ်ဝင်စားတာမို့ လုံးဝမျက်ခြေမပြတ်စေရ။ ဒါမို့ စိုင်း အပြင်သိပ်မထွက်တာကစ တစ်နေကုန်လုပ်တတ်သည်အားလုံး သိနေတာဖြစ်သည်။ ဦးမောင်ကတော့ သာရေးနာရေးကိစ္စ ပိုများတာမို့ အိမ်တွင် သိပ်ကပ်တတ်သည်မရှိ။

""စိုင်း""

အဖြူရောင်ဂန္ဓာမာပန်းခင်းထဲက အုတ်ခဲကျိုးရောင် ချည်သား ရှမ်းဝတ်စုံနှင့် စိုင်းခမျာ မျက်မှောင်လေးကြုတ်လျက် ခေါင်း ထောင်လာသည်။ နဂိုအနေအေးမှန်းရိပ်မိသော်လည်း သူရောက် လာတာ တစ်ပတ်ပြည့်သည်အထိ စိမ်းနေသေးသလို ခံစား ရသည်။ အလုပ်သမားလင်မယားနဲ့တော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောနေ တတ်တာမလား။

""တစ်နေကုန် ဒါတွေပဲလုပ်နေတာ မပျင်းဘူးလား။ ဟိုဖက်မယ် စကားလေးဘာလေးပြောကြဦးစို့လေ""

""ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့အရာတွေ လုပ်နေရတာမို့ မပျင်း ပါဘူး။ ကိုကိုကြီးကရော အမြဲစာဖတ်၊ စာရေးနေရတာ မပျင်းဘူးလား""

""စာဖတ်တယ်ဆိုတာ ဗဟုသုတရဖို့၊ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဖို့ ... အင်း၊ အပျင်းပြေဖို့လည်း ပါတာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က ဒီလိုစာတွေများများဖတ်တော့ ကိုယ့်စာကို ဖတ်တဲ့သူတွေလည်း အနည်းနဲ့အများ

အကျိုးရှိတာပေါ့။ လာပါ ... ဟိုဖက်သွားထိုင်ရင်း ပြောကြမယ်""

သည်တစ်ခါတော့ စိုင်းမှာမငြင်းတော့ပေ။ ကိုကိုကြီး မူလ ထိုင်နေရာလိုက်ပါလာတော့ ဖိုးကောက်တို့လင်မယားက အကြမ်းရည်သောက်ရင်း ပြုံးစိစိကြည့်နေကြသည်။ စိုင်းက ဒါကို မြင်တော့ 'ဘာရယ်နေကြတာလဲ' ဟု ရှက်ရှက်နှင့် လှမ်းအော်ဟစ်သည်။

""စိုင်းက ကိုကိုကြီးအပေါ်တော့ဖြင့် သိပ်စိမ်းသလို ပဲနော်""

""ခင်ဗျာ၊ ဘာလို့ဒီလိုပြောရတာလဲ""

နှစ်ယောက်သား ပက်လက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးတွင် ယှဉ်လျက် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

""မေးမှပဲဖြေတတ်သလို၊ စကားပြောရင်လည်း အပြုံး အရယ်က တယ်နည်းသကိုး။ အသက်များ ဆယ်နှစ်

လောက် ကြီးနေလို့လား။ ဖိုးကောက်တို့လင်မယားနဲ့ဆို ဒီလိုမှမဟုတ်တာပဲ .. ဟင်""

ကိုကိုကြီး မေးလေငေါ့လို့ပြောတော့ စိုင်းကသေချာလှည့်ကြည့်ပြီးမှ 'ကိုကိုကြီး စိတ်ထင်လို့ပါ' ဟု ဖြေသည်။ ပြီးတာနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံရာက လွှဲသွားလိုက်တာ သူထင်သလို အလွန်တရာမှ သူစိမ်းဆန်မနေပေဘူးလား။

""စိုင်း ကိုကိုကြီးကိုပြုံးပြတာ ချယ်ရီပင်တွေအကြောင်း ကဗျာစပ်ပေးတုန်းက တစ်ခါပဲရှိသေးတယ်။ ကဗျာအမြဲစပ်ပြမှ ပြုံးမယ်ထင်တယ်""

""အဲ့လိုဆိုရင်ရော""

စိုင်း ညစ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြန်ပြောလိုက်ပုံကဖြင့် ကိုကိုကြီးအဖို့ အသည်းယားစရာ။

""မင်းအပြုံးမြင်ရဖို့က တယ်ခက်သကိုး စိုင်းရဲ့""

""ဘာဖြစ်လို့!""

သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် အကြည့်လွှဲမသွားဘဲ ကိုကိုကြီး၏ အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ဆိုင်းနေတာဖြစ်သည်။

""ကဗျာဆိုတာ ရင်တွင်းစကားတွေကို ပုလဲလုံးလေးတွေ သီသလို ရေးဖွဲ့ရတာမျိုးမို့ စိတ်မပါရင်တော့ဖြင့် မစပ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါမို့ ကိုကိုကြီးကို ရေဒီယိုမှာ ကဗျာအသစ်တွေရွတ်ပြဖို့ တောင်းဆိုလာရင်တောင် ငြင်းတာများတယ်""

“ဒီလို တန်ဖိုးကြီးကဗျာတွေဆိုလည်း စပ်မပေးနဲ့ပေါ့လေ""

စိုင်းက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ကလေးပြောတော့ ကိုကိုကြီး တစ်ဖက်ခုံနားတိုးကာ နှစ်ကိုယ်ကြားကပ်ပြောလိုက်သည်က၊

""ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တယ် ... စပ်ပေးမှာပေါ့။ စိုင်းအပြုံးမြင်ချင်မိတာကိုး""

ဟူ၍ပင်။ စိုင်းကတော့ဖြင့် လေအသွေ့မှာ ခေါင်းတွင်တွင် ငုံ့သွားရင်း ကိုယ်လေးခပ်ယို့ယို့နှင့်။ လက်ချောင်းသွယ်သွယ် တို့ကလည်း ရှမ်းဘောင်းဘီလေးကို အကြောင်းမဲ့ ဆုပ်ကိုင် လိုက်တာ ကိုကိုကြီး သတိထားမိလိုက်သေးသည်။

သည်ကောင်လေး ရှက်များရှက်သွားသလား။

....

ထိုနေ့ကစလို့ ကိုကိုကြီးအတွက် အလုပ်တစ်ခုတိုးလာခဲ့သည်။ ရှေ့ရက်သတ္တပတ်လုံးက စိုင်းကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေတတ် ရုံပေမဲ့ ယခုမူ မတူတော့။ သည်ကောင်လေးပြုံးရယ်တာ မြင်ချင်မိတိုင်း ကဗျာတစ်ပုဒ် ကောက်ခနဲ စပ်တတ်လာသည်။ ရင်တွင်းကဖြစ်တည်ရသည့် ကဗျာမျိုးမို့ ကိုကိုကြီးခံစားချက်တွေ မပါဘူးဟုတော့ မလိမ်ညာနိုင်။ ဆယ်နှစ်နီးပါးငယ်သည့် စိုင်း အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေခြင်းက 'မောင်တို့ချယ်ရီမြေ' သီချင်းကြားစဉ်ကတည်းက၊ ဒါကိုလည်း ကိုကိုကြီး၏ သိစိတ်တွင် ဝန်ခံမိပြီးသားဖြစ်၏။

စိုင်း၏ ချောမောမှုကို ဖွဲ့သီထားသော ကဗျာလေးပင် အခုထက်ထိမပေးရသေး။ သူ၏ ကဗျာစပ်နှုန်းတွေက တားမနိုင်၊ ဆီးမရသည်ထိ စိုင်းအပြုံးကိုပဲ မြင်ချင်နေတော့တာပင်။

ပိတုန်းရောင်သွန်း
ဤမျက်ဝန်း
ကြည့်ရှုန်း ကျောက်ပမာ။

ချယ်ရီထုံမွှမ်း
ထိုနှုတ်ခွန်း
လှလွန်း ပန်းပမာ။

အသားဝယ်ဂွမ်း
ညက်ညောလွန်း
အိသွန်း ပိုးပမာ။

လက်ချောင်းရယ်ဝန်း
ရှည်ဖွဲ့သွန်း
သွယ်ယွန်း စမ်းပမာ။

ရူပကာညွှန်း
စွဲမက်လွန်း
ဘယ်ထွန်း ကျမ်းဋီကာ။

အခါခါပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း သည်ကဗျာလေးကို ဘယ်နေ့ပေးရမည် မသိသေး။ အခုမူတော့ ပူပူနွေးနွေးရေးထားသော ကဗျာလေးကို အရောက်ပို့ထားပြီးပြီပင်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ကိုကိုကြီး၏အတွေးစတချို့ကို ခေတ္တရုတ်သိမ်းရင်း တိုက်ခံအိမ်ကလေးဆီ တစ်ချက်ငေးကြည့်မိပြန်သည်။ အခန်းငယ်လေး၏ ပြတင်းဝမှာ အခုထိ အလှုပ်အရှားမရှိသေး။ ညက စိုင်း ဗီဒီယိုရုံသွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ထူးထူးခြားခြား ညဘက်အပြင်ထွက်တာမို့ ဦးမောင်ကို မေးကြည့်တော့ စိုင်းကြိုက်သည့် ဝင်းဦးကားပြလို့ ရုံမှာသွားကြည့်သတဲ့လေ။ ညဉ့်နက်သည်ထိကြာခဲ့ပုံရ၏၊ စိုင်းမှာ မိုးလင်းသည်ထိ မထနိုင်သေးချေ။

ဒါမို့ နေမြင့်တာတောင် စိုင်းကိုမမြင်ရသေး။ ကိုကိုကြီးနှစ်သက်တတ်သော ချယ်ရီနူတ်ခမ်းထက်က အပြုံးတစ်ပွင့်ဆိုလျှင် ဝေလာ ဝေးစွပေါ့။ သည်လိုနှင့် လတ်တလော ခံစားချက်တချို့ကို ကဗျာတစ်ပုဒ် ကောက်ကာစပ်ကာ ပြတင်းနှစ်ဖက်ကြားဆီ

သွားညှပ် ထားခဲ့သည်။ စိုင်း နိုးရင်တော့ဖြင့် ပြတင်းကိုလှပ်မှာမို့ မြင်မှာကတော့ မုချပါပဲလေ။

ကျွိ ~

ဟော ... ဒါသည် ရေနံချေးဝနေသော ခပ်ညိုညိုပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်သည့် အသံပေတည်း။ ထိုအသံက နားစည်ကို အချက်ပေး သည်နှင့် ပျင်းရိစွာ ဖတ်နေရသော စာအုပ်ကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်တာ ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်သည့်အတိုင်း။ အနည်းငယ် သာ လှမ်းသော ပြတင်းဆီ ကိုကိုကြီးငေးတော့ ဆံပင်ခပ်ပုံ့ပုံ့နှင့် စိုင်းကို လှမ်းမြင်ရချေပြီ။ လက်ထဲတွင်လည်း သူညှပ်ပေး ထားသော စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်နှင့်။ သူ့ကိုမြင်သွားတော့ အံ့အားသင့်ဟန်ပြသည်။ ပြီးမှ ခပ်ပြေပြေ အပြုံးလေးတစ်ချက် လှမ်းပေးလိုက်တာက မပွင့်တပွင့်။

ကိုကိုကြီး မနေသာတော့ပြီ။ ထိုအပြုံးမြင်တာနှင့် စာအုပ်ကို ပစ်ချကာ ပြတင်းနားဆီ မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

""အိပ်ပုတ်လေး နိုးပြီပေါ့၊ ကဗျာရော ဖတ်ပြီးပြီလား""

""ကိုကိုကြီးက လူကိုနာမည်သိပ်ဖျက်တာပဲ။ ကဗျာထဲ တောင် မလွတ်ဘူး""

""ဟောဗျာ! ဘယ်နားက နာမည်ဖျက်မိတာပါလိမ့်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းရယ်ပါဗျာ""

ကိုကိုကြီးက ပြတင်းဘောင်ကို လက်နှစ်ဖက်တင်ရင်းပြောတော့ စိုင်းက အကြည့်လေးတစ်ချက်ခဲသည်။ မျက်နှာပင် မသစ်ရသေးလို့လား၊ အိပ်ရေးပဲဝမထားလို့လား၊ ပါးနှင့် မျက်ခွံကလေးတွေမှာ မို့အစ်အစ်ကလေးဖြစ်နေသေးတာပင်။ ချယ်ရီရောင်နှုတ်ခမ်းလေးကမူ ကိုကိုကြီးကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် စပ်သီထားသော ကဗျာလေးအား ထရွတ်ဆိုလေတော့၏။

""ညဦးမှောင်မိုက်၊
နှင်းသည်းခိုက်တွင်၊
ကိုယ်ငိုက်ပေမဲ့၊
နိုးကြားခဲ့သော၊
အိုဘယ့်မောင်မှာ၊
ခြုံပြဝါနှင့်၊

သွားကာကြည့်သည် ဝင်းဦးဆီ ...။

ကျေးငှက်ကယ်မြူး၊
မနက်ကူးတော့၊
မောင်ရှူးခမျာ၊
မထပါဘဲ၊
အိပ်ရာထက်ဝယ်၊
စောင်အထည်နှင့်၊
လူလည်ကလေး လုပ်တော့သည် ... ""

စိုင်းက စာရွက်ကလေးကိုင်ရင်း လေးလုံးစပ်ကဗျာကို ဖြည်းဖြည်းစီရွတ်တော့ သဘောတကျ လိုက်ငေးမောရသူမှာ ကိုကိုကြီးပင်ဖြစ်သည်။

""ကြည့်လေ ... မောင်ရှူးဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောတာမို့လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မင်းသားနာမည်ကိုလည်း ထည့်စပ်လိုက်သေးတယ်""

ကျွန်တော့် မင်းသားတဲ့လေ ... စိုင်းနွံတ်က သည်စကားထွက်တော့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးကို ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် မြင်ပြင်းကတ်ချင်သည်။ မတွေ့ဖူး၊ မဆုံဖူးသေးပေမဲ့ အကြောင်းပြချက်ရယ်တော့ မယ်မယ်ရရ မရှိလိုက်ပါချေ။

""ကဗျာဆိုတာ အမှန်တရားကိုပဲ ရသမြောက်အောင် ဖော်ကြူးပေးတဲ့အရာမျိုးပါလေ။ စိုင်းကိုပဲကြည့် ... သီချင်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲဆိုတော့ 'မောင်တို့ချယ်ရီမြေ' ၊ ဟောဟိုမှာ ကပ်ထားတဲ့ပိုစတာက ဝင်းဦးပုံ၊ အပြင်မထွက်စဖူး ညကြီးသန်းခေါင်ထိ ထွက်တော့လည်း ဝင်းဦးရဲ့ ဗီဒီယိုကားကြည့်ဖို့တဲ့။ ဒါတွေဟာ ဝင်းဦးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ရူးသွပ်လို့ပဲမလား မောင်ရူးလေးရဲ့""

နဖူးပြင်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ခပ်ဖွဖွထုတော့ ကိုယ်ကလေး ယို့ရှာသည်။

""ကိုကိုကြီးက သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာ""

""ဟောဗျာ! ခင်ပျိုမဒီတို့ကတော့ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်း တယ်လို့ ပြောသနော်""

""ကျွန်တော်တော့ဖြင့် မုန်းပါတယ်""

စိုင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောရင်း လှည့်ထွက်ဖို့ကြံသည်။ သည်တွင် လက်ကောက်ဝတ်ကို အမိအရလှမ်းဆွဲလိုက်တာ ကိုကိုကြီး ဖြစ်၏။

""ဟေး ဒီလိုပြောပြီး ထွက်မပြေးကြေးလေ။ မုန်းပါတယ် ဆိုတော့ ကိုကိုကြီးရင်ထဲ မကောင်းလှဘူးကွယ်""

""ဒါဆိုလည်း ခုနကခင်ပျိုမဒီတို့ဆီ သွားနားထောင် ချေပေါ့""

စိုင်းက လက်ကိုရအောင်ရုန်းထွက်နေသည်။ အင်အားသာသည့် ကိုကိုကြီးကဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်ကတဆင့် လက်ချောင်း တွေထိ လျှောဆင်းက ပိုဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ မိမိရရ။

""စိုင်းဆီကပဲ ကြားချင်တယ်ဆိုရင်ရော""

""လက်လွှတ်ပါဦး""

""မပြောမချင်း မလွှတ်ချင်...""

""လုကျိုင်းရေ ထတော့လေ""

အိမ်ထဲက ဦးမောင်အသံကြားတော့ စိုင်းမှာ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် အတင်းဇွတ်ရုန်းသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုကိုကြီး လည်း လွှတ်ပေးလိုက်ရပါ၏။

""နောက်တစ်ခါတော့ ကြားချင်တယ်နော်""

ကိုကိုကြီး ခပ်မြန်မြန်ပင် နှစ်ကိုယ်ကြား ဆိုလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်းဆုံနေရာမှ စိုင်းလည်း အမြန်ပြေး ထွက် သွားလေတော့၏။

လက်ချောင်းသွယ်သွယ်တို့၏ နွေးထွေးမှုလေးကတော့ ကိုကိုကြီး ထံတွင် နွေးကာကျန်နေရစ်ဆဲ။

....

နေ့ရက်တွေ တရွေ့ရွေ့ကူးပြောင်းရင်း နှစ်တစ်နှစ် ကုန်ခါနီးလာသည်။ ကိုကိုကြီး တောင်ကြီးရောက်နေတာလည်း တစ်လပြည့်တော့မည်။ ရေးလက်စချယ်ရီဖွဲ့ အချစ်ဝတ္ထုကလေးတောင် တစ်ဝက်နီးနီး ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ရေမြေပတ်ဝန်းကျင်မတူသည့် နေရာမို့ပဲလား၊ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်လေး ရှိနေလို့ပဲလား မပြောတတ် ... ကိုကိုကြီးအတွက် သည်တစ်ခေါက်ဝတ္ထုရေးရတာ စိတ်ရှင်လန်းစရာ အတိဖြစ်နေသည်။ သဘာဝအကြောင်းတွေ ဖွဲ့နွဲ့ချင်တော့ တောင်တန်းပြာပြာနှင့် ချယ်ရီ၊ ဂန္ဓာမာကိုကြည့်သည်။ အချစ်ရေးရာတွေဖွဲ့နွဲ့ချင်ပြန်တော့ သူနှင့်စိုင်းအကြောင်း တွေးငေးမိပြန်သည်။

စိုင်းကိုတွေ့စကတည်းက ဘာကြောင့်ရယ် သည်လောက်ရင်းနှီးမိပါသနည်း။

ကိုကိုကြီး ခြံထဲလမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ငယ်ဘဝကလို အခြောက်သမုတ်ခံရသည့် ဘဝတူချင်းမို့ သနားစိတ်ဝင်ခဲ့လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ခေတ်လူငယ်တွေလို့ ဂျင်းဘောင်းဘီ တကားကားမဟုတ်ဘဲ အနေအထိုင်၊

အပြောအဆို ငြိမ်းအေးစေသည့်အချက်လေးကိုပဲ သဘောကျနေမိသလား။ ခပ်နုနုမျက်နှာကလေးနှင့် ချယ်ရီနှုတ်ခမ်းက အပြုံးလေးကို မက်မက်မောမောရှိမိတာကတော့ ကိုကိုကြီးတစ်သက်တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးသည့်လောဘလို့ပင် ပြောရမည်။

"ဦးကိုကိုကြီး ညနေစာစားတော့မလားဗျ။ ဦးလေးက မနက်ဖြန်မနက် ဆွမ်းလောင်းအတွက် သွားဝိုင်းပေးနေတော့ ညမိုးချုပ်မယ်တဲ့။ ဦးကိုကိုကြီး စားဖို့သောက်ဖို့တော့ သေချာလုပ်ပေးဖို့ မှာသွားတယ်"

"မဆာသေးပါဘူး ဖိုးကောက်ရာ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့အကိုစိုင်းလောဝ် ငြိမ်လှုချည်လား။ အခန်းထဲကကို ထွက်မလာဘူး"

"ငြိမ်ဆို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတာ နေမှာပေါ့"

"ဟာ ... မနက်ကတောင် ပြုံးနေသေးတာ၊ ဘယ်လိုကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာတုန်း""

ကိုကိုကြီးရင်ထဲ မထိတ်သာမလန့်သာ ရှိလှသည်။ နဂိုအလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မနေရလျှင် မနေတတ်သူက အခုတော့ အခန်းထဲအောင်းနေလိုက်တာ နေ့လည်ကတည်းဆို သုံးနာရီနီးနီးတော့ရှိလောက်ပြီ။ သို့သော် ဖိုးကောက်ကမူ အင်တင်တင်နှင့်၊

“ဒီလိုပါပဲဗျာ။ ဦးကိုကိုကြီးထမင်းစားမယ်ဆို ကျုပ်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်နော်။ မီးဖိုထဲလည်း မယ်ဝိုင်းချက်ပြုတ်လို့ ပြီးစီးပါတော့မယ်""

သည်လို ဇဝေဇဝါပြောပြီးသာ ခြံထဲပြန်ဆင်းသွားသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် ရေရေရာရာမသိရတော့ ကိုကိုကြီးစိတ်ထဲစနိုးစနောင့်ရှိလှသည်။ စိုင်းနှင့်ဖိုးကောက်တို့ နေ့လယ်ကမြို့ထဲမြေ□ စာထွက်ဝယ်ကြတာ မြင်လိုက်သည်။ အဲသည်ကပြန်လာကတည်းက စိုင်းတစ်ယောက် အခန်းအောင်းလိုက်တာညနေစာစားချိန်ထိ မထွက်တော့ချေ။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီထင်၏။

ကိုကိုကြီး စိုင်းအခန်းရှေ့သို့ မယောင်မလည် ဖြတ်လျှောက်ကြည့်သည်။ အထဲက ဘာသံမျှမကြားရ။ တံခါးခေါက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပေမဲ့ အိပ်များအိပ်ပျော်နေမလား ဆိုသည့်အတွေးကြောင့် မီးဖိုခန်းဘက်သို့သာ ကူးခဲ့ရသည်။ ဖိုးကောက်သိတယ်ဆိုလျှင် မယ်ဝိုင်းလည်း သိလောက်မည်ထင်၏။

“ဟော ... ဦးကိုကိုကြီး ဗိုက်ဆာပြီလား။ စားရအောင် ပြင်ပေးမယ်နော်"

“သြော် မင်းတို့ကလေး လင်မယားကလည်း မြင်တာနဲ့ ထမင်း တယ်ကျွေးချင်ကြသကိုး။ မစားချင်သေးပါဘူးဗျာ၊ မေးစရာရှိလို့ဝင်လာတာ"

ကိုကိုကြီးက ရောက်စတည်းက ဖိုးကောက်နှင့် မယ်ဝိုင်းကို ကလေးလင်မယားဟု စနေကျမို့ သူတို့လည်း စိတ်မဆိုးတတ်ပါချေ။ အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်မပြည့်ကြသေးဘဲ လက်ထပ်ထားတာမို့သာ ခေါ်ရသည်။ တကယ်ဆို သူတို့အရွယ်လေးတွေက တက္ကသိုလ်တက်နေရမည့် ကျောင်းသူ၊

ကျောင်းသား အရွယ်သာသာလေးတွေသာ ရှိကြသေးသည်။ ကျောင်းမနေတော့လည်း အိမ်ထောင်စောစောပြု၊ အလုပ်စောစော လုပ်ကြတာ ဖြစ်ပုံရပါ၏။

"ဦးကိုကိုကြီးမေးမယ်ဆိုတာ မိဝိုင်းသိပြီ။ ကိုစိုင်းလော်ဝ် ဘာလို့အခန်းအောင်းနေသလဲ သိချင်တာမလား"

"အောင်မယ် ... ဘယ်လိုများသိသလဲ။ ထားပါ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ စိုင်းကဘာဖြစ်သွားတာလဲ""

မယ်ဝိုင်းက မွှေလက်စ ယောက်ချိုကို အင်တုံထဲစိမ်ထည့်လိုက်ရင်း၊

"နေ့လယ်က မြို့ထဲသွားကြတယ်လေတော်။ အဲသည်မှာ ကိုစိုင်းလော်ဝ်ဆို ပြောချင်နေကြတဲ့ ဂျစ်ပစီကောင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြသတဲ့လေ။ အရင်တည်းက ပြောမနိုင်လို့ ဥပေက္ခာပြုထားတာကို မနက်ကတော့ ပန်းဖောက်သည် အသစ်တွေရှေ့မှာ အရှက်ခွဲသတဲ့။ ကျုပ်ဖြင့် အဲကောင်တွေ တွေ့လို့ကတော့ ဟောဒီယောက်ချိုနဲ့ ထိပ်တွေ တန်းစီ ခေါက်လိုက်ချင်တာ""

“ဟုတ်သလား၊ ဘယ်လိုတောင်စလိုက်လို့ ဒီလောက် ဝမ်းနည်းသွားရတာလဲကွယ်”

ကိုကိုကြီး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်မေးတော့ မယ်ဝိုင်းတစ်ယောက် လည်ဂုတ်ကလေးပွတ်သပ်နေတာ မရဲတရဲ။ ခုနက ဖိုးကောက် လိုပင် ပြောပြချင်ပုံမရ၊ ရောက်စနေ့တုန်းကလို ကိစ္စပဲဖြစ်မည်ဟု ကိုကိုကြီးမှန်းမိသွားသည်။

“ပြောရခက်နေတယ်မလား။ စိုင်းလိုဖြစ်တည်မှုမျိုးတွေ ကိုကိုကြီး နားလည်ပါတယ်""

“ဟယ် ဦးကိုကိုကြီးလည်း သိနေတာပဲ။ နားလည် ပေးနိုင်လို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါဖြင့်ရင် ပြောပြမယ် တော်။ ဟိုလမ်းသရဲတွေနဲ့တွေ့တော့ ‘အခြောက်ကောင်’ ဆိုပြီး စနောက်ကြတာ ဖိုးကောက်နဲ့တောင် ထိုးမလား၊ ကြိတ်မလားတွေ ဖြစ်ကြသေးတာတဲ့။ ကိုစိုင်းလောဝ် အရှက်ကွဲခဲ့တာ သနားပါတယ်တော်""

“ဩော်...”

ကိုကိုကြီး အသည်းစိုင်တစ်ခုလုံး ဖျစ်ညှစ်ခံရသည့်နှယ် နာကျင်သွားရသည်။ စိုင်းတစ်ယောက်လည်း အခန်းထဲက မထွက်နိုင်သည်ထိ ဘယ်လောက်များ ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ခံစားနေရပါမည်လဲ။ ဘ၀တူချင်းမို့စာနာမိတာထက် လောကဓံနှင့်ပတ်သက်လျှင် စိုင်းက ပိုအားနည်းသေးသည်ထင်ရတာမို့ ဂရုဏာသက်နေမိတာလည်းပါ၏။

ထိုညက မိုးချုပ်သည်ထိ ကိုကိုကြီး ညစာမစားဖြစ်တော့။ ခြံထဲတွင် ဖိုထားသည့်မီးပုံနံဘေး၌သာ အတွေးတချို့နှင့် လူကခပ်ထွေထွေ ရှိလှသည်။ ဆောင်ထားနေကျ စာအုပ်ကလေးကိုကိုင်ရင်းလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးစပ်နေမိသေး၏။ သို့ပေမဲ့ သည်ကဗျာကမူ ချယ်ရီနုတ်ခမ်းထက်ကအပြုံးကို မြင်ချင်လို့ ဖွဲ့ဆိုတာထက် စိုင်းကို စိတ်ခွန်အားပေးချင်လို့ဆို ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

“ကိုကိုကြီး”

""ဟင်!”

ဒါ စိုင်းအသံပင်။ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံဆီလှည့်ကြည့်တော့ နေ့လယ်ထဲက မမြင်ရသောစိုင်းအား ညမိုးချုပ်မှ မြင်ခွင့်ရလေတော့သည်။ ရေညှိစိမ်းရောင်ပုဆိုးနှင့် ခေါင်းစွပ်အကျီထူကို ဝတ်ထားတာမို့ ခန္ဓာကိုယ်က ပုံမှန်ထက်ပိုပြည့်သယောင်ရှိသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း ဇလုံတစ်လုံးကိုင်လာပြီး သူ့ဘေးက သစ်တုံးရှည်တွင် ဝင်ထိုင်လာတာ သေဝပ်ကျစ်လစ်စွာ။

""ညစာမစားဘူးဆို ကိုကိုကြီး။ ပေါ့ကတော့ သူမရှိတုန်း ညှော်သည်ကို ညှော်ဝတ်မကျေဘူးဆိုပြီး ဆူတော့မှာပဲ”

“ရင်ပြည့်နေလို့ပါ စိုင်းရယ်”

“မယ်ဝိုင်းပြောတယ်။ ဒါမို့ကန်စွန်းဥပူပူလေး ပြုတ်ယူလာတယ်။ ညဖက် အဆာလည်းပြေတာပေါ့”

ကိုကိုကြီးအား သေချာအခွံနွှာလာသော ကန်စွန်းဥဇလုံကို လက်ကမ်းပေးသည်။ သူ့မျက်လုံးကို ရဲရဲကြည့်ရင်း ကြည်စင်စွာပြောနေလိုက်ပုံက ပုံမှန်အချိန်တွေအတိုင်းသာ။ ဖိုးကောက်နှင့် မယ်ဝိုင်းများ ပြောမထားလျှင် စိုင်းမှာ ပြဿနာရှိနေတယ် ဆိုတာကို သူသိလိုက်ရမှာတောင် မဟုတ်ချေ။ အခုတော့ ဝမ်းနည်းရိပ်သန်းသော မျက်နှာလေးမှာ ဟန်ဆောင်ပဝါ ပါးလေး တစ်လွှာ မသိမသာ ဖုံးအုပ်ထားသလို။ ကြိုသိထားလို့သာ ကိုကိုကြီး ဖမ်းယူကြည့်လိုက်နိုင်လေသည်။

"စိုင်း သိပ်ဝမ်းနည်းနေလား""

""ခင်ဗျာ!"

"နေ့လယ်က အပြင်မှာအဆင်မပြေခဲ့ဘူးဆို။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်၊ ကိုကိုကြီးနားလည်တယ်။ တခြား သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော စိုင်းဘက်မှာ ကိုကိုကြီး ရှိနေပေးမယ်""

မီးပုံအလင်းရောင်ကြောင့်ပဲလား၊ စိုင်း၏မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် အရည်ကြည်တချို့ ရစ်သိုင်းလာချေပြီ။ ပြီးနောက် အကြည့်တို့လည်း လွဲဖယ်သွားလေ၏။ ကိုကိုကြီးသိကြောင်း အချက်ပြလိုက်လို့များ ပိုဝမ်းနည်းသွားလေသလား........

သို့ ...... ကိုကိုကြီး

Fiona